

Köszönöm a lehetőséget! Igazából érdekelne, hogy azt részben elmondtátok már a próbán, hogy hogy találtátok rá a szövegre, a mesékre, de hogy végül miért gondoltátok azt, hogy ezt így bábszínházi formában érdemes megvalósítani?

Cseri Hanna: Szerintem mindkettőnknek elindította az agyát, hogy hogyan érdemes megcsinálni és mivel abban biztosak voltunk, hogy egyszemélyeset szeretnénk és ilyen iszonyatosan sok szereplője van ezeknek a történeteknek, ezért ez a legalkalmasabb arra, hogy ilyen sok karaktert elkülönítve meg tudjuk mutatni

Teszárek Csaba: Meg hát igen... nagyon játékos figurák és hogy így szerintem megjelent előttünk, hogy mennyiféle és -fajta technikát lehet ebből megcsinálni, hogy akár lehet azt, ami majdnem tárgyjáték. Sokat gondolkoztam, hogy mi legyen a kerete ennek, meg hogy ki legyen ez a típus, aki ezt előadja. Aztán eljutottunk oda, hogy legyen ez egy ilyen magának való asztalos, vagy egy ilyen faipari ember, aki néha belefeledkezik a játékba és így nem bírja megállítani a mesélhetnékjét. Erről körülbelül a gyerek, infantilizmus és hogy hobbiból ugye ő farigcsál mindenfélét. Aztán már Hoffer Károllyal és Gimesi Dórával megszültük azt, hogy akkor fakadjon ebből, hogy alapvetően faipari alapismereteket szeretnék tanítani a gyerekeket, akik idejönnek csoportokban. Nyilván rosszkor is jöttek, tehát morcos, de aztán így elkezd adagolni, hogy ő amúgy ilyeneket csinál. Először csak ilyen kezdetleges dolgokban mutatja be, hogy hát ugye félig megpreparált hátizsák, aztán van egy bunkó, ami még a faipari alapismeretekhez tartozó körisből van. Akkor így fokozatosan nyílik ez a világ és ezek a kezdetben szinte tárgyjátékos ellenek így átalakulnak félkész bábokká a második mesében, ami most még második.

Cseri Hanna: Igen meg az, hogy ugye amiatt, hogy Csabi egyedül van, így nagyon elkezdünk gondolkodni ilyen szerkezetek irányába, amik vagy önműködőek, vagy nagyon kevéstől nagyon sokat tudnak. Kicsit ez is hozta ezt az asztalos csávót, aki kitalál ilyen szerkezeteket.

Már el is mondtátok, hogy többféle bábfajttal dolgoztok, de akkor ez a koncepció, hogy így egyre kidolgozottabb akkor ez már így az elejétől megvolt?

Cseri Hanna: Igen. Megvolt, hogy legyen valami vizuális dramaturgiai felépítettsége. Csak most pont kicsit el vagyunk bizonytalanodva ebben. Nem is ebben, hanem a sorrendben.

Teszárek Csaba: Igen, a három mesének a sorrendjében. Az biztos, hogy a trollal kezdünk, mert az ilyen tufa, ilyen egyszerű, rövid, jó ritmusú jó rímelésű, zeneileg is tök jó mese. Utána

gondoltuk, hogy jön az Eino, az óratörpe, ami ugye eszébe jut egy másik tárgyról, hogy akkor itt van egy ilyen óratorony is és akkor előkerülnek ilyen fahasábok, amik először erdő, aztán megfordítva, ahogy láttad próbán, ezek törpék. Aztán ugye jön a harmadik mese, ami a Jeszper, ami egy sokkal kidolgozottabb, vízben játszódó, immár kész bábtechnikákkal dolgozó kis mese lenne. Viszont most az Einonak a temperamentuma, a verselése, a zeneisége, a ritmusa, a fürgesége, a vidámsága meg eleve a mese vége, az valahogy, most afelé kezdtünk el gondolkodni, hogy mi lenne, hogyha az lenne a harmadik. De még úton vagyunk ezzel, tehát lehet, hogy nem.

Ha már szóba jött a zene, akkor milyen szerepet szántok a zenének az előadásban?

Cseri Hanna: Eléggé adja magát. Nehéz is ettől, hogy legyenek-e például megzenésítve szövegek belőle, mert nehezebb azért figyelni. Fontos dramaturgiai pontokat nem érdemes énekelve elmesélni, de így kerestük a helyét, hogy hol üres, hol van szükség a zenére. Szerintem amúgy eléggé egyet szoktunk ebben érezni.

Teszárek Csaba: De nem fogjuk túlzenélni igazából. Rábízzuk arra magunkat, ami verselése, meg a ritmusa magának a szövegnek.

Maga ez a szöveg, ez a verses mese, meg hogy egyszerre narrálsz és a párbeszédet is játszod, ennek gondolom azért így több nehézsége van, ezt így kivitelezni. Például ez a sok különleges bábtechnika, ez segíthet abban, hogy ezt előbbé tegye?

Teszárek Csaba: Igen, talán az első és legnagyobb problémánk az volt, hogy mindent elmond a szöveg. Tehát nem csak azt mondja, hogy milyenek a figurák, hanem azt is megmondja, hogy milyen a díszlet. Tehát a közeget elmondja, lelkiállapotokat elmondja, a kapcsolatokat is elmondja és mindent lefest eleve. Konkrétan most akkor illusztráljuk le, amit éppen beszélek, vagy pedig a mesélő közben csinálja-e, vagy kiálljon. Mindig keressük az arany középutat. Most arra is rájöttünk, hogy amúgy teljesen elviseli azt is, hogyha hirtelen megállok egy kicsit csak mesélek. Mert a szöveg is nagyon erős és hogyha mindig megmutatom és kiléptem és megcsinálom azt, amit éppen beszélek, akkor már nagyon fárasztó, didaktikus és unalmas lesz. Ezért inkább azt érzem, hogy a szövegbe egyre jobban bízunk és ki mertünk állni a játékból.

Hanna, ezt tőled szeretném kérdezni. Mint rendező neked így mi volt a fő fókusz ebben az előadásban? Volt ilyen, ami külön fontos volt neked rendezőként, hogy erre figyelve legyen?

Cseri Hanna: Csabi. Azért így ez nehéz, hogyha három mese van, mert három egyenrangú vagy egyöntetűen fontos történet és szerintem így nem lehet priorizálni. Ezért mind a háromban meg kell keresni, hogy mi a fontos. Közben azt se szabad, hogy maga a keretjáték vigye el, vagy az annyira erős legyen, hogy így ledominálja a játékot. Szóval, hogy ebben valahogy ilyen ügyesen arányt teremteni. Talán ez. Meg az, hogy követhető legyen, hogy szépen el legyen mesélve, de ne legyen túlságosan illusztrálva se. Mert ez egy nagy kihívás tényleg ebben a sztoriban, hogy igazából elég lenne kiülni és elmesélni, de hogy mi azért mégse ezt választottuk. Akkor mik azok a pontok, amik meg többet adnak a szövegnek?

Ha már itt szóba jött, hogy minden mese kicsit másról szól, meg mást lehet adni vele, szerintetek mit adhatnak a gyerekeknek ezek a sztorik, mesék? Mi az, amit ők meg tudnak belőle fogni?

Cseri Hanna: Történeteket meg tudják fogni, mert azok amúgy önmagukban nem bonyolultak, tele vannak csomó tök apró, helyes dologgal, azonosulási ponttal. Amúgy ezt főleg az Einonál érzem, hogy az ő karaktere nagyon azonosulható. Egyébként a hablegénynél is, csak ott nehezebb, mert nem beszél még, csak bluggyog. Azt érzem a leginkább, hogy az inkább a felnőtteknek humorosabb a szöveg, maga a sztori nem. Az egy félelmetesebb pont, hogy a szövegről le lehet-e hámozni a sztorit. Tehát gyerekként tudom-e a követni ezeket az iszonyatosan cirkalmas, hosszú mondatokat, Őszintén szólva nem ilyen óriási tanulsággal vagy mélységgel rendelkező történetek ezek, de szerintem akár nyelvileg, ritmikailag iszonyatosan rá lehet kattanni gyerekként is.

Teszárek Csaba: Nem akarok nagy szavakat mondani, vagy patetikus lenni, de nagyon szeretném megmutatni, hogy egy személyiség érdekes. Tehát én azt látom, hogy emberek ilyen befordulva nyomkodják a telefonjaikat. Én azt szeretném, hogyha látnák, hogy egy ember így tud mással is foglalkozni. Vannak manuális dolgok a Földön, akár lehet egy hangszert kézbe venni, akár lehet maketteket csinálni, akár lehet ragasztgatni bármit, színezní bármit, csak hogy valami igazi tevékenységet folytatni. Nekem egy nagy teszt magammal kapcsolatban, hogy vagyok annyira érdekes eleve, hogy velem így jöjjenek. Tehát az első kérdés magammal kapcsolatban, hogy itt most 50 percig vagy egy óráig engem néznek. Mind a három esetben van szerintem egy-egy ilyen kulcsmotívum, ami a gyerekeket viszi. Szerintem az elsőben az indulat,

az ütés, ami egy klasszikusabb vásári bábjátékos forma, hogy van egy ellenfél és akkor azt leütik lehetőleg ritmusra, ügyesen és lehet akkor izgulni, tapsolni, de mégse hal meg senki. Tehát ebben ez az indulatkezelés, a lendület. Az óratörpében szerintem a gyerekek egyik alapvető dolga van benne: a kíváncsiság. Szerintem azzal lehet a legjobban menni. A világ felfedezése, hogy elmegy egy erdőbe, ott mi van, elmegy egy kertbe, ott mi van, mit lehet csinálni egy kis fogaskerékkel. A kíváncsiság, az a gyereki naivitás. A Jeszper meg egy viszonylag komoly dolog szerintem. A veszteség meg a magány, meg az, hogy hogy talállok meg valamit, ami elveszett. Egy felnőttésvétörténet. Tehát igazából a mélyén mindhárom mesének amúgy nagyon fontos dolgok vannak szerintem, csak nyilván könnyedebb formában vannak ezek leírva.

Cseri Hanna: Meg nem ilyen didaktikusan. Tehát csak így meg lehet érezni ezeket, de nem egy ilyen sulykolt üzenet, vagy ilyesmi.

Még egy kérdésem lenne. 6 pluszos ez az előadás. Akkor nyilván a célközönség általános iskolás gyerekek. Az ő korosztályuk hogyan befolyásolta magát akár a látványt, vagy a rendezői döntéseket? Például arra gondolok itt, ahogy döntötök arról, hogy hol legyen zene. Nyilván az ő ingerigényüket kell ehhez figyelembe venni.

Cseri Hanna: Persze. Meg hogy kábé hol fáradtnak el, hol kell már egy kicsit szusszanni. Vagy például hogyan lehet ezt az ütlegetést jól megcsinálni. Meg az egésznek a ritmusa, hogy hogyan építjük fel, milyen ritmusban játszunk, hol jönnek a viccek, hol van egy kis csönd, egy kis figyelem. Szóval az ezzel való játék, vagy ennek az energiának a beosztása. Ezért is gondolkozunk azon, hogy megcseréljük a két mesét, mert az a gyanúnk, hogy ott addigra már elfáradnak és az a legfárasztóbb mese és egy kicsit így le is ül és ott félünk, hogy kicsit így elveszítjük őket és azt semmiképp sem akarjuk.

Teszárek Csaba: De nekünk is egy tanulási folyamatunk, mert ahogy csináljuk, csomó mindenre rájövünk. Például arra is most jöttünk rá, hogy elképzelhető, hogy a Jeszper, a kis hablegény lehet, hogy középső mesének megfelelőbb lenne, mert érezzük az arányokat. Volt egy olyan zeneszerző, aki írt egy ilyen nagy epikus művet, vonósokkal és akkor időnként, hogy ne aludjanak el, beleütött egy nagy üstdobot. Mi is ezeken vagyunk, hogy legyen benne csúcspont, legyen benne köztes, legyen benne hirtelen beütés. De nem szeretnénk valamiféle mai tempót kielégíteni.

Cseri Hanna: Nem tudom, benne van egy belső tempó igény, ami elég gyors, vagy nem tudom. Szerintem ez hasonlíthat a gyerekekére. Meg nyilván az, hogy mindig minden pillanatban

legyen valaki, akivel lehet menni, szóval akit nem veszítünk el, vagy nem tudom, akinek szurkolunk, hogy ő mindig ott legyen. Szerintem azért az, hogy a Csabi végig látszik, látjuk, amit csinál, az szerintem elég biztonságos, nézhető terep és szerintem csak az szab határt a kisebb korosztályoknak, hogy a nyelv, hogy azért a Varró Dani nyelve nem annyira egyszerű, azért kell követni.

Teszárek Csaba: Azért a szövegnek több rétege van, mert szerintem itt a szülőknek is van mit hallgatni. Tehát például ebben a hablegényben rá fognak jönni, hogy tulajdonképpen ez egy Andersen-paródia. Meg, hogy Kalevala verselése van az egyiknek, a másiknak meg ilyen.

Köszönöm szépen! Igazából ezeket szerettem volna kérdezni. Sok sikert kívánok!